

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΝΟΥΒΕΛΑ

Η Σμυρνιά του καταυλισμού

(Περίληψη προηγούμενου)

Μετά που βεβαιώθηκε ότι ο γιός του, και νεαρός κληρονόμος μιας τεράστιας περιουσίας «τα είχε μπλέξει με μια Σμυρνιά», ο πατέρας του, Μιχαήλ Κωστόπουλος, ο άνθρωπος που κυβερνούσε τους ανθρώπους της νύχτας αποφασίζει να δράσει άμεσα. Κύριος στόχος είναι η «εξαφάνιση» της Φιλιώς, που για

αυτόν ήταν άκρως επικίνδυνη και έπρεπε να πάψει να υπάρχει. Διατάζει τον σωματοφύλακά του τον Βρασίδα, να του βρει δύο άτομα και πως η «δουλειά» θα γινόταν με μαχαίρι. Σε τέτοιες «σοβαρές» περιπτώσεις ήθελε να συναντήσει ο ίδιος τα άτομα που θα έκαναν την «δουλειά» για να βεβαιωθεί και να αποφασίσει. Η απόφαση πάρθηκε για εκείνο το βράδυ. Ένα βράδυ που θα σταθεί μοιραίο. Ας παρακολουθήσουμε την εξέλιξη.

Ο Μιχαήλ Κωστόπουλος το γνώριζε πολύ καλά, πως ορισμένα άτομα του υποκόσμου είχαν συσταθεί από καιρό σε μια επικίνδυνη και ισχυρή ομάδα που επιδίωκαν με κάθε τρόπο την φυσική εξόντωσή του. Ανάμεσά τους βρίσκονταν και δικοί τους επίορκοι αστυνομικοί. Για αυτό απέφευγε την οποιαδήποτε μετακίνηση ιδίως την νύχτα. Όμως εκείνο το βράδυ ήταν αποφασισμένος να προχωρήσει. Έπρεπε η Φιλιώ να μη αποτελέσει κίνδυνο για την περιουσία του.

Αυτό που δεν υπολόγισε ήταν ότι οι αντίπαλοί του κατόρθωσαν να εκβιάζουν, την ιδιαιτέρα του, Ανδριανή Σταφυλιού, απειλώντας την με την ζωή τον πατέρα της, που το πάθος του για τον τζόγο τον είχε οδηγήσει σε πλήρη οικονομική καταστροφή. Γνωρίζοντας την θέση που κρατούσε η κόρη του ως γραμματέας του Μιχαήλ Κωστόπουλου, τον πλησίασαν και του είπαν ότι αγόρασαν εκείνοι, τα γραμμάτια που υπέγραψε για να γλυτώσει το σπίτι του από την εκποίηση.

Το μόνο που του ζήτησαν ήταν να είχαν στο σπίτι του, μια ολιγόλεπτη συνομιλία με την

κόρη του την Ανδριανή. Της ζήτησαν να τους τηλεφωνήσει σε ένα συγκεκριμένο αριθμό και να πει τα συνθηματικά λόγια «Μαμά θα αργήσω απόψε έχω πολλή δουλειά στο γραφείο». Και αυτό, μόνο τότε, όταν θα ήταν πλήρως βέβαιη ότι ο Μιχαήλ Κωστόπουλος θα έβγαινε εκείνο το βράδυ έξω με τον Βρασίδα. Η κοπέλα δέχτηκε. Δεν είχε άλλη επιλογή.

Περνούσε ο καιρός και η Ανδριανή διαπίστωνε ότι ο Μιχαήλ Κωστόπουλος, έπαιρνε όλες τις προφυλάξεις ερχόμενος και φεύγοντας από το γραφείο και μάλιστα αναχωρούσε πριν ακόμη νυχτώσει, συνοδευόμενος από τέσσερις σωματοφύλακες μαζί πάντα με τον Βρασίδα.

Επιστρέφοντας σπίτι της από την δουλειά, έβλεπε τον πατέρα της, πάντα με ένα μπουκάλι κρασί, να την ρωτάει χαζά:

- Τηλεφώνησε στους κυρίους για αυτό που σου ζήτησαν;

- Όχι πατέρα απαντούσε ανδισμένη η Ανδριανή και κλεινόταν στο δωμάτιο της.

Ο Μιχαήλ Κωστόπουλος έδειχνε πως της είχε αδυναμία. Μια μέρα μάλιστα της είπε:

- Στα μέσα του άλλου μήνα θα σε πάρω μαζί

μου στο Παρίσι. Θα χρειαστώ γραμματέα στο συνέδριο που θα γίνει εκεί.

Η κοπέλα κοκκίνισε και του απάντησε απλά:

- Ευχαριστώ πολύ κύριε Κωστόπουλε. Θα πρέπει όμως να βγάλω διαβατήριο.

- Αυτό θα το φροντίσω εγώ, της είπε αυτός.

Η κουβέντα αυτή έγινε μια εβδομάδα πριν την μοιραία νύχτα.

.....

Όταν η Ανδριανή άκουσε την συνομιλία του Βρασίδα με τον νεαρό σωματοφύλακα ότι χρειαζόταν την μοτοσυκλέτα του για δουλειά, κατάλαβε αμέσως ότι το δεξί χέρι του αφεντικού εκείνο το βράδυ θα πήγαινε κάπου με τον Μιχαήλ Κωστόπουλο.

Σε κάποια στιγμή που βρέθηκε μόνη στο γραφείο άνοιξε το τσαντάκι της, βρήκε το μικρό τυλιγμένο χαρτάκι με τον αριθμό, το έβαλε σε μια γωνίτσα για να το βλέπει και σχημάτισε τον αριθμό. Απάντησε μια γεροντική γυναικεία φωνή λέγοντας:

- «Ποιος είναι;»

- «Μανούλα θα αργήσω απόψε γιατί έχω πολλή δουλειά στο γραφείο» είπε ταραγμένη η Ανδριανή και το έκλεισε αμέσως.

.....

Σε λίγα λεπτά ο μηχανισμός της αντίπαλης ομάδας τέθηκε σε συναγερμό. Δόθηκε το σήμα σε όλα τα στέκια που σύχναζε να πηγαίνει ο Μιχαήλ Κωστόπουλος με τον Βρασίδα, να στελεχωθούν με τα καλύτερα μαχαίρια και να τους περιμένουν. Μόλις τους δουν να έρχονται να κινηθούν αστραπιαία. Η «δουλειά» έπρεπε να τελειώσει σε ένα λεπτό, πριν τους αντιληφθούν οι άλλοι.

Σαν νυχτώσε ακούστηκε ο θόρυβος μοτοσυκλέτας, στο μικρό δρομάκι της οδού «Ξενοφώντος» όπου υπήρχε μια υπόγεια ταβέρνα.

Λίγα μέτρα πριν την είσοδο κατέβηκε πρώτος ο Μιχαήλ Κωστόπουλος φορώντας και αυτός τραγιάσκα. Πήγε και στάθηκε δίπλα του ο Βρασίδας.

- Εδώ να μείνουμε αφεντικό που δεν έχει και φως. Σε λίγο θα φανούν.

Εκείνο ήταν και το μοιραίο βράδυ.

(Η συνέχεια την επόμενη Τετάρτη)

